

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הבכור נוטל פי שנים בזרוע ובלחיים ובקיבה, ובמוקדשין, ובשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן. כיצד? הניח להן אביהן פרה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים, או שהיתה רועה באפר, וילדה - בכור נוטל פי שנים, אבל בנו בתים ונטעו כרמים - אין בכור נוטל פי שנים.	תנו רבנן:												קבג:
האי הזרוע והלחיים והקיבה היכי דמי?													קבג:
אי דאתי לידי אבוהון													קבג:
פשיטא													קבג:
ואי דלא אתי לידי אבוהון													קבג:
ראוי הוא, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק													קבג:
הכא במכירי כהונה עסקינו, ודאשתחית בחיי דאבוהון וקסבר: מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמו.													קבג:
מוקדשין													קבג:
לאו דידיה נינהו													קבג:
בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי													קבג:
ממון בעלים הוא:	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]												קבג:
(ויקרא ה') ומעלה מעל בה' - לרבות קדשים קלים שהן ממון בעלים, דברי רבי יוסי הגלילי.	דתניא: [רבי יוסי הגלילי]												קבג:
הניח להן אביהן פרה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים, או שהיתה רועה באפר, וילדה - בכור נוטל בה פי שנים.													קבג:
השתא מוחכרת ומושכרת, דלאו ברשותא דמרה דידהו קיימא - אמרת: שקיל, רועה באפר מיבעיא?													קבג:
הא קא משמע לן, דמוחכרת ומושכרת דומיא דרועה באפר, מה רועה באפר - שבחא דממילא קא אתי ולא קא חסרי בה מזונא, אף מוחכרת ומושכרת - שבחא דממילא קא אתי, דלא חסרי בה מזוני.													קבג:
מני?													קבד:
ר' היא													קבד:
אין בכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן	דתניא: [רבנן]												קבד:
אומר אני: בכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן, אבל לא בשבח שהשיחו יתומים לאחר מיתת אביהן.	רבי:												קבד:
ירשו שטר חוב - בכור נוטל פי שנים, יצא עליהן שטר חוב - בכור נותן פי שנים, ואם אמר: איני נותן ואיני נוטל - רשאי.	[רבי]												קבד:
מאי טעמייהו דרבנן?													קבד:
אמר קרא: (דברים כ"א) לתת לו פי שנים, מתנה קרייהו רחמנא, מה מתנה עד דמטיא לידיה, אף חלק בכורה עד דמטיא לידיה.	[רבנן]												קבד:
ורבי אומר, אמר קרא: פי שנים, מקיש חלק בכורה לחלק פשוט, מה חלק פשוט אע"ג דלא מטא לידיה, אף חלק בכורה אע"ג דלא מטא לידיה.	[רבי]												קבד:
ורבנן נמי הכתיב: פי שנים													קבד:
ההוא, למיתבא ליה אחד מצרא.	[רבנן]												קבד:
ורבי נמי הכתיב: לתת לן													קבד:
ההוא, שאם אמר: איני נוטל ואיני נותן - רשאי.	[רבי]												קבד:
דיקלא ואלים, ארעא ואסיק שירטון - דכ"ע לא פליגי דשקיל, כי פליגי - בחפורא והוה שובלי, שלופפי והוה תמרי	רב פפא:												קבד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבחא דממילא	דמ"ס: [רבי]	◇	■	■								קכד.
אישתני.	ומר סבר [רבנן]	◇	■	■								קכד.
עשה כדברי רבי - עשה, כדברי חכמים - עשה	רבה בר חנא אמר ר' חייא:			■								קכד.
מספקא ליה: אי הלכה כרבי מחבירו ולא מחביריו, או הלכה כרבי מחבירו ואפילו מחביריו.				■								קכד:
אסור לעשות כדברי רבי	רב נחמן אמר רב:			■								קכד:
הלכה כרבי מחבירו ולא מחביריו	קא סבר: [רב]			■								קכד:
מותר לעשות כדברי רבי	ורב נחמן דידיה אמר:			■								קכד:
הלכה כרבי מחבירו ואפילו מחביריו.	קא סבר: [רב נחמן]			■								קכד:
הלכתא כרבי, ואם עשה - עשוי	רבא:			■								קכד:
מטין איתמר.	קא סבר: [רבא]			■								קכד:
(דברים כ"א) בכל אשר ימצא לו - פרט לשבח שהשיחו יורשין לאחר מיתת אביהן, אבל שבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן שקיל	תני רב נחמן בשאר ספרי דבי רב:			■								קכד:
ומני?				^								קכד:
רבי היא.				!								קכד:
בכל אשר ימצא לו - פרט לשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן, וכל שכן שבח שהשיחו יורשין לאחר מיתת אביהן דלא שקיל	תני רמי בר חמא בשאר ספרי דבי רב:			■								קכד:
ומני?				^								קכד:
רבנן היא.				!								קכד:
אין בכור נוטל פי שנים במלוה.	רב יהודה אמר שמואל:			■								קכד:
למאן?				^								קכד:
אילימא לרבנן				!								קכד:
השתא שבחא דאיתיה ברשותיה - אמרי רבנן: לא שקיל, מלוה מבעיא?				?								קכד:
אלא לרבי.				!								קכד:
ירשו שטר חוב - בכור נוטל פי שנים בין במלוה בין ברבית	ואלא הא דתניא:			■	?							קכד:
מני? לא רבי ולא רבנן				?								קכד:
לעולם לרבנן, ואצטריך, סלקא דעתך אמינא: מלוה כיון דנקיט שטרא כמאן דגביא דמיא, קא משמע לן.				!								קכד:
בכור נוטל פי שנים במלוה אבל לא ברבית.	שלחו מתם:			■								קכד:
למאן?				^								קכד:
אילימא לרבנן				!								קכד:
השתא שבחא דאיתיה ברשותיה - אמרי רבנן דלא שקיל, מלוה מבעיא?				?								קכד:
אלא לרבי.				!								קכד:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ■</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולרבי, ברבית לא?											?	קכד:
בכור נוטל פי שנים בין במלוה בין ברבית	והתניא, רבי:										?	קכד:
לעולם רבנן היא, ומלוה כמאן דגביא דמיא.											!	קכד:
בכור נוטל פי שנים במלוה אבל לא ברבית.	רב אחא בר רב לרבינא, אי קלע אממר לאתרין ודריש:										■	קכד:
נהרדעי לטעמייהו	א"ל: [רבינא]										■	קכד:
גבו קרקע - אין לו, גבו מעות - יש לו	דאמר רב נחמן:										◆ ■ ■	קכד:
גבו מעות - אין לו, גבו קרקע - יש לו.	רבה:										◆ ■ ■	קכד:
לדידך קשיא, לרב נחמן קשיא	אביי לרבה:										?	קכד:
לדידך קשיא, מאי שנא מעות דלא? דלאו הני מעות שבק אבוהון, קרקע נמי לאו הא קרקע שבק אבוהון											?	קכד:
מסתבר טעמא דבני מערבא, דאי קדים סתא וזבנא - זבינה זביני	ועוד, הא אמר מר: [רבה]										■ ?	קכה:
לרב נחמן קשיא, מאי שנא קרקע דלא? דלאו הא קרקע שבק אבוהון, מעות נמי לאו הני מעות שבק אבוהון											?	קכה:
יתומים שגבו קרקע בחובת אביהן - בעל חוב חוזר וגובה מהן	ועוד, הא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא:										■ ?	קכה:
לא לדידי קשיא ולא לרב נחמן קשיא, טעמא דבני מערבא קאמרינן, ולן לא סבירא לן.	אמר ליה: [רבה]										!	קכה:
מאי סבתא?											^	קכה:
דההוא דאמר להו: נכסי לסבתא ובתרה לירתאי, היא ליה ברתא דהוה נסיבא, שכיבא בחיי בעלה ובחיי סבתא, בתר דשכיבא סבתא אתא בעל קא תבע											○ !	קכה:
לירתי - ואפיל לירתי ירתי	רב הונא:										■ ! ◆	קכה:
לירתי - ולא לירתי ירתי.	רב ענן:										■ ! ◆	קכה:
הלכתא כוותיה דרב ענן ולא מטעמיה, הלכת' כוותיה דרב ענן - דבעל לא ירית, ולא מטעמיה - דאילו רב ענן סבר: אע"ג דהוה לי' ברא לברתיה לא ירית, ולא היא, דאילו הוה ליה ברא לברתיה ודאי ירית, ובעל היינו טעמא דלא ירית, משום דהוה ליה ראוי, ואין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק.	שלחו מתם:										■	קכה:
בעל נוטל בראוי כבמוחזק	מכלל דרב הונא סבר:										?	קכה:
דבר זה נפתח בגדולים ונסתיים בקטנים: כל האומר אחריו, כאומר מעשיו דמי.	רבי אלעזר:										!	קכה:
מסתברא טעמא דבני מערבא, דאי קדים סבתא וזבנא - זבינה זביני.	רבה:										■	קכה:
הלכתא: אין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק, ואין הבכור נוטל פי שנים במלוה - בין שגבו קרקע בין שגבו מעות, ומלוה שעמו - פלגי.	רב פפא:										■	קכה:
בכור שמיחה - מיחה.	רב הונא אמר רב אסי:										■	קכו:
מסתבר טעמיה דרב אסי - בענבים ובצרום, זיתים ומסקום, אבל דרכום לא	רבה:										◆ ■	קכו:
אפילו דרכום.	רב יוסף:										◆ ■	קכו:
דרכום, מעיקרא עינבי השתא חמרא											?	קכו:
ליתן לו דמי היזק ענביו	כדאמר רב עוקבא בר חמא:										■ !	קכו:
ה"נ נותן לו דמי היזק ענביו.											!	קכו:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היכא איתמר דרב עוקבא בר חמא?												קכו.
אהא												קכו.
בכור ופשוט שהניח להן אביהן ענבים ובצרום, זיתים ומסקום - בכור נוטל פי שנים אפילו דרכום.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											קכו.
דרכום, מעיקרא עינבי השתא חמרא												קכו.
ליתן לו דמי היזק ענביו.	מר עוקבא בר חמא:											קכו.
בכור שנטל חלק כפשוט - ויתר.	רב אסי:											קכו.
מאי ויתר?												קכו.
ויתר באותה שדה	רב פפא משמיה דרבא:											קכו.
ויתר בכל הנכסים כולן.	רב פפי משמיה דרבא:											קכו.
ויתר באותה שדה	רב פפא משמיה דרבא:											קכו.
אין לו לבכור קודם חלוקה	קא סבר: [רב פפא משמיה דרבא]											קכו.
ויתר בכל הנכסים כולן.	רב פפי משמיה דרבא:											קכו.
יש לו לבכור קודם חלוקה, ומדאחיל בהא אחיל בכלהו.	קא סבר: [רב פפי משמיה דרבא]											קכו.
והא דרב פפי ורב פפא - לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר												קכו.
דהוא בכור דאזיל זבין נכסי ידידיה ודפשוט, אזול יתמי בני פשוט למיכל תמרי מהנהו לקוחות, מחוניהו אמרי להו קרובים: לא מיסתייא דזבנתינהו לנכסייהו, אלא מימחא נמי מחיתו להו?												קכו.
אתו לקמיה דרבא, אמר להו: לא עשה ולא כלום	[רבא]											קכו.
לא עשה כלום בפלגא	מר סבר: [רב פפא]											קכו.
בכולהו.	מר סבר: [רב פפי]											קכו.
בכור שמכר קודם חלוקה - לא עשה כלום.	שלחו מתם:											קכו.
אלמא, אין לו לבכור קודם חלוקה.												קכו.
והלכתא: יש לבכור קודם חלוקה.												קכו.
מר זוטרא מדרישבא פלג בצנא דפלפלי בהדי אחין בשוה, אתא לקמיה דרב אשי	[מר זוטרא מדרישבא]											קכו.
הואיל ויתרתה במקצת - ויתרתה בכל הנכסים כולן.	אמר ליה: [רב אשי]											קכו.
האומר: איש פלוני בני בכור לא יטול פי שנים, איש פלוני בני לא יירש עם אחיו - לא אמר כלום, שהתנה על מה שכתוב בתורה.												קכו.
המחלק נכסיו על פיו, ריבה לאחד ומיעט לאחד, והשוה להן את הבכור - דבריו קיימין, ואם אמר משום ירושה - לא אמר כלום. כתב בין בתחלה בין באמצע בין בסוף משום מתנה - דבריו קיימין.												קכו.
לימא, מתניתין דלא כר' יהודה, דאי ר' יהודה												קכו.
בדבר של ממון תנאו קיים	האמר: [רבי יהודה]											קכו.
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין ליך עלי שאר כסות ועונה - הרי זו מקודשת ותנאו בטל, דברי ר' מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											קכו.
בדבר של ממון תנאו קיים	רבי יהודה:											קכו.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אפי' תימא ר' יהודה, התם ידעה וקא מחלה, הכא לא קא מחיל.											◇	קכו:
אמר איש פלוני בני בכורי הוא - נוטל פי שנים, איש פלוני בכור הוא - אינו נוטל פי שנים, דלמא בוכרא דאמא קאמר.	רב יוסף:										◇	קכו:
ההוא דאתא לקמיה דרבה בר בר חנה, א"ל: מוחזקני בזה שהוא בכור.											○	קכו:
מנא ידעת?	א"ל: [רבה בר בר חנה]										○	קכו:
דהוה קרי ליה אבוב בוכרא סכלא											○	קכו:
דלמא בוכרא דאמא הוא, דכל בוכרא דאמא נמי בוכרא סכלא קארו ליה.	[רבה בר בר חנה]										?	קכו:
ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא, אמר ליה: מוחזקני בזה שהוא בכור.											○	קכו:
מנא ידעת?	אמר ליה: [רבי חנינא]										○	קכו:
אמר ליה: דכי הווי אתו לגבי אבוב, אמר להו: זילו לגבי שכחת ברי, דבוכרא הוא ומסי רוקיה.											○	קכו:
ודלמא בוכרא דאמא הוא	[רבי חנינא]										?	קכו:
בוכרא דאבא - מסי רוקיה, בוכרא דאמא - לא מסי רוקיה.	גמירי:										!	קכו:
טומטום שנקרע ונמצא זכר - אינו נוטל פי שנים, דאמר קרא: (דברים כ"א) והיה הבן הבכור לשניאה, עד שיהא בן משעת הויה.	ר' אמי:										◇	קכו:
אף אינו נידון כבן סורר ומורה, דאמר קרא: (דברים כ"א) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה, עד שיהא בן משעת הויה.	רב נחמן בר יצחק:										◇	קכו:
אף אינו ממעט חלק בכורה, שנא': (דברים כ"א), וילדה לו בנים, עד שיהא בן בשעת לידה.	אמימר:										◇	קכו:
אף אינו נימול לשמנה, דאמר קרא: (ויקרא י"ב) אשה כי תזריע וילדה זכר... וביום השמיני ימול, עד שיהא זכר משעת לידה.	רב שיזבי:										◇	קכו:
אף אין אמו טמאה לידה, דאמר קרא: אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים, עד שיהא זכר משעת לידה.	רב שריבא:										◇	קכו:
המפלת טומטום ואנדווגינוס - תשב לזכר ולנקיבה	מיתיבי:										◇	קכו:
תיובת' דרב שריבא תיובתא.											◇	קכו:
לימא, תיהוי תיובתא דרב שיזבי											◇	קכו:
תנא ספוקי מספקא ליה ולחומרא.											◇	קכו:
אי הכי, תשב לזכר ולנקיבה ולגדה מיבעי ליה											◇	קכו:
קשיא.											■	קכו:
תניא כוותיה דר' אמי:	רבא:										◇	קכו:
בן ולא טומטום בכור ולא ספק.	[תניא]										◇	קכו:
בשלמא בן ולא טומטום כדר' אמי, אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי?											◇	קכו:
לאפוקי מדדרש רבא											!	קכו:
שתי נשים שילדו ב' זכרים במחבא - כותבין הרשאה זה לזה.	דרש רבא:										!	קכו:
דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דבר, ברם כך אמרו משום ר' ינאי: הוכרו ולבסוף נתערבו - כותבין הרשאה זה לזה, לא הוכרו - אין כותבין הרשאה זה לזה	רב פפא לרבא, והא שלח רבין:										?	קכו:
הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש: דברים שאמרתי לכם טעות הן בידי, ברם כך אמרו משום ר' ינאי: הוכרו ולבסוף נתערבו - כותבין הרשאה זה לזה, לא הוכרו - אין כותבין הרשאה זה לזה.	[רבא]										◇	קכו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלוה ליה בני אקרא דאגמא לשמואל, ילמדנו רבינו: היו מוחזקין בזה שהוא בכור, ואמר אביו על אחר בכור הוא, מהו?												קכו.
כותבין הרשאה זה לזה.	שלח להו: [שמואל]											קכו.
מה נפשך? אי כרבנן סבירא ליה, לישלח להו כרבנן אי כרבי יהודה סבירא ליה, לישלח להו כרבי יהודה מספקא ליה אי כרבי יהודה אי כרבנן.												קכו:
מאי היא?												קכו:
(דברים כא) יכיר - יכירו לאחרים, מכאן א"ר יהודה: נאמן אדם לומר זה בני בכור, וכשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור, כך נאמן אדם לומר זה בן גרושה וזה בן חלוצה	דתניא: [רבי יהודה]											קכו:
אינו נאמן.	חכמים:											קכו:
בשלמא לרבי יהודה - היינו דכתיב יכיר, אלא לרבנן - יכיר למה לי?	רב נחמן בר יצחק לרבא:											קכו:
בצריך היכרא.												קכו:
למאי הלכתא? למיתבא לו פי שנים, לא יהא אלא אחר, אילו בעי למיתבא ליה במתנה מי לא יהיב ליה?												קכו:
לא צריכא, בנכסים שנפלו לו לאחר מכאן.												קכו:
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	ולר"מ דאמר:											קכו:
יכיר למה לי?												קכו:
בנכסים שנפלו לו כשהוא גוסס.												קכו:
היו מוחזקין בו שהוא בכור, ואמר אביו על אחר שהוא בכור - נאמן	ת"ר:											קכו:
היו מוחזקין בו שאינו בכור, ואמר אביו בכור הוא - אינו נאמן.												קכו:
רישא רבי יהודה, וסיפא רבנן.												קכו:
אמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - אינו נאמן. עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - נאמן, דמשמש לי כעבדא קאמר. וחילופיה אבית המכס: היה עובר על בית המכס ואמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - נאמן אמר עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - אינו נאמן.	רבי יוחנן:											קכו:
היה משמשו כבן, ובא ואמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - אינו נאמן היה משמשו כעבד, ובא ואמר עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - אינו נאמן	מיתיבי:											קכו:
התם דקארו ליה עבדא מצר מאה.	רב נחמן בר יצחק:											קכו:
מאי מצר מאה?												קכו:
מצר עבדא ק' זווי.												קכו:
האומר לחבירו עבדי גנבת, והוא אומר לא גנבתי, מה טיבו אצלך? אתה מכרתו לי, אתה נתתו לי במתנה, רצונך השבע וטול, ונשבע - אינו יכול לחזור בו.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											קכו:
מאי קא משמע לך?												קכח.
אמר לו נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך, נאמנין עלי שלשה רועי בקר - רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	תניא: [רבי מאיר]											קכח.
אינו יכול לחזור בן	חכמים:											קכח.
הא קא משמע לך, דבאתן לך מחלוקת, והלכה כדברי חכמים.												קכח.
הלכה: גובין מן העבדים.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											קכח.

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין גובין.	רב נחמן:									■	◇	קכה.	
הלכה: שלישי בשני - כשר.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:									■	◇	קכה.	
אף בראשון.	רבא:									■	◇	קכה.	
אכשר באבא דאבא.	מר בר רב אשי:									■	◇	קכה.	
ולית הלכתא כמר בר רב אשי.										■	◇	קכה.	
היה יודע לו בעדות קרקע עד שלא נסתמא, ונסתמא - פסול.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:									■	◇	קכה.	
כשר, אפשר דמכוין מצרנהא, אבל גלימא לא.	שמואל:									■	◇	קכה.	
אפי' גלימא, אפשר דמכוין מדת ארכו ומדת רחבו, אבל נסכא לא.	רב ששת:									■	◇	קכה.	
אפי' נסכא, אפשר דמכוין מדת משקלותיו.	רב פפא:									■	◇	קכה.	
היה יודע לו בעדות עד שלא נעשה חתנו ונעשה חתנו, פיקח ונתחרש, פיתח ונסתמא, שפוי ונשתטה - פסול. אבל היה יודע לו בעדות עד שלא נעשה חתנו ונעשה חתנו ומתה בתו, פיקח ונתחרש וחזר ונתפקח, פיתח ונסתמא וחזר ונתפתח, שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה - כשר. זה הכלל: כל שתחלתו או סופו בפסלות - פסול, תחלתו וסופו בכשרות - כשר	מיתבי:									■	†	◇	קכה.
תיובתא דכולהון תיובתא.										■		◇	קכה:
האומר על תינוק בין הבנים - נאמן	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:									■	◇	קכה:	
אינו נאמן.	רבי יוחנן:									■	◇	קכה:	
מאי קאמר?										^		קכה:	
הכי קאמר: האומר על תינוק בין הבנים יירש כל נכסי - נאמן, כרבי יוחנן בן ברוקה ורבי יוחנן אמר: אינו נאמן, כרבנן.	אביי:									!		קכה:	
האי נאמן ואינו נאמן, יירש ולא יירש מבעיא ליה	מתקיף לה רבא:									‡		קכה:	
הכי קאמר: האומר על תינוק בין הבנים בכור הוא - נאמן, כר' יהודה ור' יוחנן אמר: אינו נאמן, כרבנן.	אלא אמר רבא:									!	◇	קכה:	
האומר טול אשתי כאחד מן הבנים - נוטלת כאחד מן הבנים.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:									■	◇	קכה:	
ובנכסים של עכשיו, ובבנים הבאין לאחר מכאן.	רבא:									■	◇	קכה:	
המוציא שטר חוב על חבריו, מלוה אומר לא נפרעתי כלום ולוה אומר פרעתי מחצה, והעדים מעידין שפרעו כולו - הרי זה נשבע וגובה מחצה מנכסים בני חורין, אבל ממשועבדין לא, דאמרי: אנן אעדים סמכינן. ואפי' לר' עקיבא דאמר: משיב אבדה הוי, הני מילי היכא דליכא עדים, אבל היכא דאיכא עדים - אירתותי אירתת.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:									■	◇	קכה:	
אדרבה, אפי' לר' שמעון בן אלעזר דאמר: מודה מקצת הטענה הוי, הני מילי היכא דליכא עדים דקא מסייעי ליה, אבל היכא דאיכא עדים דקא מסייעי ליה - ודאי משיב אבדה הוי.	מתקיף לה מר בר רב אשי:									‡	◇	קכה:	
הלכתא בכל הני שמעתתא כדשלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא.	דרש מר זוטרא משמיה דרב שימי בר אשי:									■	◇	קכה:	
דר"נ מאי?	רבינא לרב אשי:									‡		קכה:	
אין גובין מתנינן לה, וכן אר"נ.	א"ל: [רב אשי]									!		קכה:	
ואלא הלכתא לאפוקי מאי?										‡		קכה:	
אי לאפוקי מדרבא										!		קכט:	
מוסיף הוא										‡		קכט:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי מדמר בר רב אשי												קכט.
לית הלכתא כמר בר רב אשי												קכט.
אי לאפוקי מדשמואל ורב ששת ורב פפא												קכט.
הא איתובנן												קכט.
אלא לאפוקי מדרבי יוחנן, ומאתקפתא דמר בר רב אשי.												קכט.
המחלק נכסיו על פיו, ריבה לאחד ומיעט לאחד כו'.												קכט.
היכי דמי מתנה בתחלה? היכי דמי באמצע? היכי דמי בסוף?												קכט.
תנתן שדה פלונית לפלוני ויירשה - זו היא מתנה בתחלה, ויירשה ותנתן לו - זו היא מתנה בסוף, יירשה ותנתן לו ויירשה - זו היא מתנה באמצע. ודוקא באדם אחד ושדה אחת, אבל באדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם - לא	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											קכט.
אפי' אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם, אבל בשתי שדות ושני בני אדם - לא.	רבי אלעזר:											קכט.
תנתן שדה פלונית לפלוני ויירש פלוני שדה פלונית - רבי יוחנן אומר: קנה	כי אתא רבין אמר: [רבי יוחנן]											קכט.
לא קנה.	רבי אלעזר:											קכט.
אנחת לן חדא ואתקפת לן חדא בשלמא דר' אלעזר אדרבי אלעזר לא קשיא: כאן באדם אחד ושתי שדות, כאן בשני בני אדם ושתי שדות, אלא דר' יוחנן אדרבי יוחנן קשיא	אביי לרבין:											קכט.
אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן.												קכט.
לא קנה עד שיאמר פלוני ופלוני יירשו שדה פלונית ופלונית שנתתם להם במתנה ויירשום.	ריש לקיש:											קכט.
בפלוגתא:												קכט.
לא שנו אלא אדם אחד ושדה אחת, אבל אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם - לא	רב המנונא:											קכט.
אפילו אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם, אבל שתי שדות ושני בני אדם - לא	רב נחמן:											קכט.
אפי' שתי שדות ושני בני אדם.	רב ששת:											קכט.
מנא אמינא לה?	רב ששת:											קכט.
האומר תנו שקל לבני בשבת, וראוין ליתן סלע - נותן להן סלע. ואם אמר אל תתנו להן אלא שקל - אין נותנין להן אלא שקל. ואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחתיהם, בין שאמר תנו בין שאמר אל תתנו - אין נותנין להן אלא שקל	דתניא:											קכט.
והא הכא דכשתי שדות וכשני בני אדם דמי, וקתני דקני												קכט:
הוא מוטיב לה, והוא מפרק לה: בראוי לירשו, ור' יוחנן בן ברוקה היא.	[רב ששת]											קכט:
נכסי לך, ואחריר יירש פלוני, ואחריר אחריר יירש פלוני - מת ראשון קנה שני, מת שני קנה שלישי, ואם מת שני בחיי ראשון - יחזרו נכסים ליורשי ראשון	רב אשי, תא שמע:											קכט:
והא הכא דכשתי שדות ושני בני אדם דמי, וקתני דקנה												קכט:
וכי תימא: הכא נמי בראוי לירשו, ור' יוחנן בן ברוקה היא												קכט:
אי הכי, מת שני קנה שלישי?												קכט:
לדברי ר' יוחנן בן ברוקה: נכסי לך ואחריר לפלוני, וראשון ראוי לירשו - אין לשני במקום ראשון כלום, שאין זה לשון מתנה אלא לשון ירושה, וירושה אין לה הפסק	הא שלח רב אחא בר' דרב עיאי:											קכט:
תיובתא דכולהו תיובתא.												קכט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
לימא נמי תיהוי תיובתיה דריש לקיש												קט:		
ותסברא?		ז										קט:		
הלכתא כותיה דריש לקיש בהני תלת	והא אמר רבא:	■	ז									קט:		
לא קשיא: כאן בתוך כדי דבור, כאן לאחר כדי דבור.		!										קט:		
והלכתא: כל תוך כדי דבור כדבור דמי, לבר מעבודת כוכבים וקדושין.		■										קט:		
האומר איש פלוני יירשני במקום שיש בת בתי תירשני במקום שיש בן - לא אמר כלום, שהתנה על מה שכתוב בתורה	[ת"ק]									◆	■	קל.		
אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין, ועל מי שאין ראוי לו ליורשו - אין דבריו קיימין.	ר' יוחנן בן ברוקה:									◆	■	קל.		
טעמא דאחר במקום בת ובת במקום בן, הא בן בין הבנים ובת בין הבנות - דבריו קיימין											◆	קל.		
אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין	אימא סיפא, רבי יוחנן בן ברוקה:									■	ז	קל.		
היינו תנא קמא											ז	קל.		
וכי תימא: רבי יוחנן בן ברוקה אפילו אחר במקום בת ובת במקום בן קאמר											!	קל.		
לא נחלקו אבא וחכמים על אחר במקום בת ובת במקום בן שלא אמר כלום, על מה נחלקו? על בן בין הבנים ובת בין הבנות, שאבא אומר: יירש, וחכמים אומרים: לא יירש	והתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:									■	ז	קל.		
איבעית אימא: מדקאמר לא נחלקו, מכלל דתנא קמא סבר נחלקו.											!	קל.		
איבעית אימא: כוליה דרבי יוחנן בן ברוקה היא, וחסורי מחסרא											!	קל.		
האומר איש פלוני יירשני במקום שיש בת, בתי תירשני במקום שיש בן - לא אמר כלום הא בת בין הבנות ובן בין הבנים, אם אמר יירש כל נכסיו - דבריו קיימין, שר' יוחנן אומר: אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין.	והכי קתני: [רבי יוחנן בן ברוקה]									■	!	קל.		
הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה.	רב יהודה אמר שמואל:											◆	קל.	
הלכה כר' יוחנן בן ברוקה.	וכן אמר רבא:											■	קל.	
מאי טעמיה דרבי יוחנן בן ברוקה? אמר קרא: (דברים כ"א) והיה ביום הנחילו את בניו, התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה.	רבא:											◆	קל.	
הא מלא יוכל לבכר נפקא	אמר ליה אביי:											ז	קל.	
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:												!	קל.	
מה תלמוד לומר (דברים כ"א) לא יוכל לבכר? לפי שנאמר: והיה ביום הנחילו את בניו, שיכול והלא דין הוא: ומה פשוט שיפה כחו, שנוטל בראוי כבמוחזק - התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה, בכור שהורע כחו, שאינו נוטל בראוי כבמוחזק - לא כל שכן תלמוד לומר: לא יוכל לבכר.	אבא חנן אמר משום רבי אליעזר:											■	!	קל:
ויאמר לא יוכל לבכר, מה ת"ל והיה ביום הנחילו את בניו?												ז	קל:	
שיכול והלא דין הוא: ומה בכור שהורע כחו, שאינו נוטל בראוי כבמוחזק - אמרה תורה: לא יוכל לבכר, פשוט שיפה כחו, שנוטל בראוי כבמוחזק - לא כל שכן ת"ל: והיה ביום הנחילו את בניו, התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה.												!	קל:	
הלכה כר' יוחנן בן ברוקה.	רבי זריקא א"ר אמי א"ר חנינא אמר רבי:											◆	■	קל:
הורה איתמר.	אמר ליה ר' אבא:											◆	■	קל:
במאי קמיפלגי?												ז	קל:	
הלכה עדיפא	מר סבר: [רבי זריקא]											◆	!	קל:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קל:
מעשה רב.	ומר סבר: [רבי אבא]											♦ !	קל:
אין למדין הלכה לא מפי למוד ולא מפי מעשה - עד שיאמרו לו הלכה למעשה, שאל ואמרו לו הלכה למעשה - ילך ויעשה מעשה, ובלבד שלא ידמה.	תנו רבנן:											◊	קל:
מאי ובלבד שלא ידמה? והא כל התורה כולה דמויי מדמינן לה												⚡	קל:
הכי קאמר: ובלבד שלא ידמה בטרפות	רב אשי:											! ◊	קל:
אין אומרים בטרפות זו דומה לזו, ואל תתמה, שהרי חותכה מכאן ומתה, חותכה מכאן וחיתה.	דתניא:											■ !	קל:
כי אמר לן מר הלכה הכי, נעביד מעשה?	ר' אסי לר' יוחנן:											^	קל:
לא תעבידו עד דאמינא הלכה למעשה.	אמר: [רבי יוחנן]											! ◊	קל:
כי אתי פסקא דדינא דידי לקמייכו וחזיתו ביה פירכא, לא תקרעוהו עד דאתיתו לקמאי, אי אית לי טעמא אמינא לכו, ואי לא - הדרנא ב', לאחר מיתה, לא מיקרע תקרעוהו ומגמר נמי לא תגמרו מיניה, לא מיקרע תקרעיניה - דאי הואי התם דלמא הוא אמינא לכו טעמא, מגמר נמי לא תגמרו מיניה - דאין לדיין אלא מה שעניו רואות.	רבא לרב פפא ולרב הונא בריה דרב יהושע:											■ ◊	קל: